

1

Vis dar stengiuosi

DŽOJUS

– DŽOJAU, TU LABAI TYLUS.

– Viskas gerai, Toni.

– Tikrai? Išbalęs kaip vaiduoklis, ištisą savaitę beveik nešneki.

– Taip, viskas gerai.

– Judu su Ife juk ne... – jis pritilo, bet nenuleido nuo manęs susirūpinusio žvilgsnio, laukdamas paaiškinimo.

– Ne, viskas puiku, Toni, – pamelavau jam žinodamas, kad jis to laukia, ir vėl sužiurau į reketo mechanizmą rankoje. – Viskas tikrai taip, kaip turi būti.

– Tai ir ačiū Dievui, – jo akyse šmėstelėjo palengvėjimas. – Tada turbūt nežinai, kas su ja vyksta, nes vaikšto po namus ir svaidosi žaibais?

– Niekas nežinau. – *Melagis.*

– Tikrai? – sumišęs paklausė jis. – Juk paprastai pats pirmas užuodi dramą.

– Lyg susipyko su Keise per Kalėdų atostogas.

– Eik eik?

Negalėjau paaiškinti, kodėl niekaip neįstengiau ištarti žodžių „mes išsiskyrėme“. Ar dar blogiau – kodėl melavau ir kaltę verčiau geriausiai jos draugei. Na, bet yra, kaip yra.

– Taigi, – linktelėjau, toliau kabindamas žmogeliui makaronus, – lyg kažką girdėjau.

– Dievuliau, matyt, kaip reikiant susiėmė, – pareiškė jis, žiūrėdamas į mane iš kitos mūsų taisomos mašinos pusės. – Ta isterija tęsiasi jau keletą dienų. Ji kone kas vakarą verkia.

Šūdas.

– Tikrai?

Jos tėvas linktelėjo.

Man net širdis į kulnus nusirito.

– Dieve.

– Gal tu su ja šnektelėtum? – pridūrė jis ir vėl nukreipė dėmesį į remontuojamą mašiną. – Ji tavęs klauso. Tegu susitaiko su Keise, kol galutinai nepaskandino namų ašarose.

– Gerai, pasuksiu jai po darbo, – šiaip taip išstenėjau, nors beveik neįstengiau kvėpuoti, juo labiau kalbėti.

Nes viskas per mane.

Ašaras Moloi lieja dėl manęs.

Visa šita nesąmonė tik dėl to, kad nepajėgiu atsispirti savo nelemtos DNR šauksmui.

Rodėsi, kad tuoj sprogs širdis. Padėjau ant žemės reketą ir pasukau prie galinių durų.

– Aš tuoj.

– Ir naujaisiais metais su tom cizom užrauk! – riktelėjo jis man pavymui, bet gana geranoriškai, pusiau juokais.

Šiaip ar taip, abu puikiai supratome, kad neužrauksiu.

Juk jau šitiek teko atsisakyti.

Išsliukinę į kiemą, išsitraukiau iš už ausies cigaretę ir įsikišau tarp lūpų, kombinezono kišenėje susiradau žiebtuvėlį. Užsidegiau ir giliai užsitraukiau, tada atsirėmiau nugara į sieną, jaučiau, kaip verda milijonas mane užplūdusių jausmų.

Išpūtęs dūmų debesį, stojau į kovą su savimi, kad *nepasiduočiau* ir nepadaryčiau to, ką juk vis tiek padarysiu. Galiausiai po poros minučių čiupau telefoną – tą patį, kurį šįryt buvau išplėšęs broliui iš rankų.

Susijaudinęs atsidusau, atrakinau ekraną, atmečiau eilinį Šono skambutį, susiradau tarp kontaktų *Moloi* ir spustelėjau „skambinti“.

Atsiliepė ji po ketvirto šaukinio, bet nepasisveikino. Negalėjau pykti, nebuvau vertas, kad sveikintųsi. Išvis, galėjo tiesiog atmesti skambutį – štai ko nusipelniau.

– Čia aš, – tyliai pasisakiau ir įtraukiau dar vieną dūmą. – Ar gali kalbėti?

Šurmulys fone išdavė, kad ji darbe. Kai triukšmas aprimo, supratau, kad nuėjo į ramesnę vietą.

– Gerai, – pagaliau pasakė ji. – Dabar girdėsiu.

– Tu darbe?

– Ne, – atšovė ji užnuodyto sarkazmo persmelktu balsu. – Išėjau į miestą su nauju bernu.

Nurijau jos sarkazmą, truktelėjau dar vieną dūmą ir paklausiau:

– Ir kaip jis su tavimi elgiasi?

– Šimtąkart geriau nei anas šunsnukis, kurį per savo kvailumą buvau įsižiūrėjusi, – atrėžė ji. – Ko reikia, Džo?

– Aš tik... – Papurčiau galvą, giliai skausmingai atsidusau ir pridūriau: – Norėjau sužinoti, kaip tu laikaisi.

– Kodėl?

– Pati supranti, Moloi. – Bejėgiškai gūžtelėjau pečiais ir sužiurau į žemės grumstą ant tako. – Aš negaliu spustelėti jungiklio ir išjungti jausmų...

– Nereikia, – sušvokštė ji. – Aš dar tris valandas turiu prastumti darbe. Užgniauzęs skausmingą dejonę, pabandžiau pakreipti pokalbį kita tema:

– Tonis sako, kad verki.

– Ir?

– Ir? – papurčiau galvą. – Man žiauriai sunku tai girdėti. Nenoriu, kad verktum, Moloi.

– Na, deja, paprastai taip ir nutinka merginai, kai ją meta vaikinas.

– Baik. – Net krūptelėjau nuo jos žodžių ir skausmo balse. – Aš tavęs nemėčiau.

– Bet su manimi išsiskyrei, Džojau, – kimiai atsakė ji. – Gali kaip nori vynioti, bet juk esmės tai nekeičia.

– Aš tave vis dar myliu.

Išgirdau, kaip ji staiga įkvėpė, bet gana ilgai tylėjo.

– Nereikia.

– Myliu tave, po galais, Ife Moloi, – pakartojau, sutelkęs dėmesį į alyvos dėmelę ant garažo sienos. – Ir visada mylėsiu.

– Tada atšauk visa tai.

– Negaliu. – Papurčiau galvą ir pajutau, lyg tuoj skils širdis. – Aš tau netinku. Labiausiai tą akimirką norėjau lėkti į „Dinimaną“ ir ją apkabinti, bet negalėjau su šia mergina kartoti klaidų. Nes jau ją sugniuždžiau.

– Ar tu švarus?

Užmerkiau akis ir vos linktelėjau:

– Taip.

– Nuo kada?

– Nuo anos nakties nieko neliečiau.

– Nes verti naują lapą?

– Nes man gėda, velniai rautų, – pasakiau tiesiai šviesiai. – Dėl to, ką priverčiau tave išgyventi. Kaip su tavimi elgiausi.

Kitame laido gale stojo ilga tyla, buvo girdėti, kaip ausyse dunksi širdis. Tada ji prabilo:

– Tai dvi savaites nevartoji?

– Taigi, – vėl linktelėjau.

– Taip, tuoj grįšiu, – išgirdau jos balsą. – Išėjau parūkyti... Taip, Džule, nerūkai, bet kai rūkai tu, aš bent septynis kartus per dieną tave pavaduoju, todėl dabar išėjau. – Tada kurį laiką buvo tylu, paskui vėl išgirdau jos balsą. – Gerai, aš jau čia. Džulė, bjaurybė, dar akis drasko.

– Pykstiesi su kolegomis, Moloi?

– Ne daugiau nei įprastai, – nė neslėpdama susierzinimo atsakė ji. – O Šeinas Holandas? Kiek savaičių esi *švarus* nuo jo?

– Tiek pat.

– Kaip man tavimi patikėti?

– Nežinau, – sunkiai atsidusau. – Tegaliu duoti savo žodį.

– Noriu tavimi tikėti, Džo, – sušnabždėjo ji. – Žiauriai.

Tik negali.

– Suprantu, – atsakiau ir atsikrenkščiau. – Abu žinome, kad nesu iš tų, kuriais verta pasitikėti.

– Ir nepaskambinai, – kaltinamu tonu pasakė ji. – Nė sytkio.

– Negalėjau, – net susiraukiau nuo fizinio skausmo, bet prisiverčiau pasakyti tiesą. – Tik šįryt atgavau telefoną.

– Iš ko?

– Iš Taigio.

Stojo tyla.

– O ką Taigis veikė su tavo telefonu?

– Man reikėjo jo *neturėti*.

– Kodėl?

– Pati supranti, – susiraukęs atsakiau.

– Džo. – Ji sunkiai atsiduso į ragelį, ir net per atstumą pajutau, kaip sudrebėjo. Supratau, nes ir mano kūnu perbėgo toks pat virpulis. – Tu tikrai švarus?

– Taip, Moloi. – *Dėl tavęs*. – Tikrai švarus.

– Tai ką mes čia darome? Kodėl aš čia, o tu *ne*?

– Man reikia dar laiko.

– Kam? – atkirto ji. – Palakstyt pas mergas?

– Susitvarkyti ir atsisototi ant kojų, – pataisiau ją kimiai, primerkęs akis. – Nė nekalbėk apie tai – juk *žinai*, kad į kitas nežiūriu.

– Na, jei tu švarus, tai kodėl negalėtume tiesiog... – Ji nutilo ir giliai ner-vingai atsikvėpė. – Žinai, tiek to. Nebemelsiu tavęs. Jei skambini ne tam, kad vėl susieitume, padėk ragelį.

– Moloi.

– Aš rimtai, Džo. Nebeskambinėk. Nebent pasikeistų aplinkybės.

Pokalbis baigėsi, aš atrėmiau galvą į betono sieną.

– Šūdas.

Tankiai šnopusdamas atsispyriau pagundai vėl surinkti jos numerį ir su- tikti su viskuo, ką ji sako. Nuo to susilaikiau tik suvokdamas, kad galbūt ji ma- nęs ir nori, bet to jai tikrai nereikia.

Dabar.

Kol kas.

Ir nereikės niekada, jei neįstengsiu susitvarkyti.

2

Bokalai ir dūriai

IFÈ

UŽBAIGUSI POKALBĮ ĮSIKISĖAU TELEFONĄ Į PRIEKINĘ JUODOS PRIJUOSTės kišenę ir pakračiau rankas, stengdamasi suvaldyti vis labiau apimančias emocijas.

Praėjo ištisa savaitė nuo tada, kai Naujųjų išvakarėse išdygau prie Džojaus namų slenksčio, bet man nė per nago juodymą nepalengvėjo, nes *ničniekas* nepasikeitė.

Toliau nebendravome.

Jis buvo pradingęs.

Aš – sugriuvusi.

Susiimk, Ife.

Juk tu darbe.

Paverksi grįžusi į namus.

Neprisidaryk gėdos!

Šiaip taip atsispyriau kylančiai pagundai susmukti rūkyklos kamputy ir imti linguoti. Atlošiau pečius, kilstelėjau smakrą ir nužingsniavau atgal prie baro. Gal viduje byrėsiu į šipulius, bet bent jau oriai, po velnių.

Juk jis tik vaikinai.

Vienas iš daugelio.

Privalai išverti.

– Pabūk prie baro, – sumurmėjo Džulė ir nusliūkino pro mane, kai grįžau į darbo vietą. – Einu cigariuko.

Kai rugsėjį man sukako aštuoniolika, pradėjau aptarnauti klientus ir prie baro, buvau jau išpilsčiusi tiek alaus, kad šalia gėrimų jaučiausi kaip namie. Pasipylus užsakymams, priimdavau juos nesutrikdama, lengvai, pafliirtuodama, atstačiusi krūtinę, kaip ir dera profei.

Deja, šįsyk užsakymą pateikė žmogus, nuo kurio man net oda pašiurpo.

– Gryno „Jameson“, be ledo, – pasakė Džojaus tėvas nuo baro.

Išspaudžiau dirbtinę šypseną ir skubiai ėmiausi ruošti jam gėrimą – prisi-
verčiau sutramdyti virpulį, kai pajutau man į nugarą susmeigtas jo akis.

– Ką? – įgėlė Tedis, kai padėjau jam prieš akis ant baro stiklą. – Tai nė
nepakalbinsi?

– Iš jūsų bus trys eurai, – atsakiau skaudamu nuo priverstinės šypsenos
žandikauliu.

Jis įsikišo ranką į kišenę ir taip tęskė ant stalo saują smulkių, kad centų
monetos pažiūro į visas šalis.

– Susiskaičiuoti juk mokėsi, panele, ką?

– Laisvai, – atsakiau, nenorėdama įsitraukti į ginčą, ir susižėriau mone-
tas. – Skanaus.

– Būtų dar skaniau, jei prasisagstytum porą palaidinės sagučių.

Dabar jau nusipurčiau.

– Negi namie nėra žmonos, kuria turėtum rūpintis, Tedi? – Nuėjusi prie
kasos įmušiau jo gėrimą ir subėrusi monetas garsiai užtrenkiau stalčių. – *Neš-
čios* žmonos.

Buvau pratusi prie panašių klientų pasiūlymų. Tokia jau šio darbo specifi-
ka, bet tai juk buvo Džojaus tėvas. Žinojo, kad aš jo sūnaus draugė.

Jis nebe pirmąsyk mėtė dviprasmiškas užuominas, bet mane jos vis tiek už-
gaudavo. Pareigingai nekreipdama dėmesio į jo komentarus, nurinkau tuščius
bokalus ir pašluosčiau barą – stengiausi griebtis bet ko, kad tik galėčiau būti
kuo toliau nuo jo.

– Tu man pasakyk. – Jis pakeitė pozą ant kėdės, susidėjo rankas ant krūti-
nės ir gašliai mane nužvelgė. – Ką tu su juo darai?

– Kaip suprantu, kalbi apie Džojų? – atsakiau, žinodama, kad jis nebe-
atstos, kol visko nepapasakosiu.

Neatitraukdamas nuo manęs rudų akių, jis nežymiai linktelėjo.

Puikiai žinojau, kad neverta nė pradėti apeliuoti į jo sąžinę, be to, nenorė-
jau per jį lėkti iš darbo, tad vėl šyptelėjau ir pasakiau:

– Juk jau pasakojau. Tavo sūnus sugeba visaip mane patenkinti.

– Jis dar vaikas.

– O aš kas? – sausai atkirtau. – Pusamžė moteriškė?

– Jei būčiau tavo tėvas, bare tu nedirbtum.

– Pagal amžių tikrai man į tėvus tiktum.

Jis išplėtė šnerves.

– Pati nesuvoki, ko netenki.

– Gerai, baik tas kalbas. – Mano šypsnyš išblėso, piktai į jį dėbelėjau. – Jei Džojus žinotų, kad su manim šitaip šneki, kaipmat...

– Ir ką? – nutraukė jis mane su tam tikra grasinimo gaidelė balse. – Ką jis man padarytų, panele?

– Sprandą tau perlaužtų, velniai rautų, – atšoviau tyliu balsu. – Tai ir nesikabinėk.

– Kad čia nematyti mano jauniklio, – pasidėjęs alkūnės ant baro, jis prisilinko arčiau. – Kada baigsi darbą?

– Kada baigsiu, tada.

– Kaip čia turėčiau suprast?

– Taip ir suprask – niekada, – atšoviau. – Vis tiek nieko nepeši. Nė nesvaik. Baik gert savo stiklą ir varyk per gatvę į kitą barą, nes iš manęs tikrai nieko nebegausi.

– Gundytoja.

Šlykštėdamasi nuėjau į kitą baro pusę, kuo toliau nuo jo. Nuo šio vyro man šurpo oda, tad juo greičiau Džulė grįš parūkiusi, tuo geriau.

Po kelių minučių jis bakstelėjo pirštu į tuščią taurę. Nuslopinusi norą surikti, nenorom priėjau ir įsisteilijau jam į akis.

Tedis vėl ant baro pažėrė saują smulkių.

– Dar vieną.

Suskaičiavusi centus nuėjau prie kasos ir susižėriau juos, tada pripyliau dar vieną stiklą jo pasirinkto nuodo.

Viskio.

– Juk žinai, kad jis griuvena, – veldamas žodžius pasakė Tedis, glostydamas mano priešais jį padėtą stiklą. – Ir nieko čia nepadarysi. Genai tokie.

Žinojau, kad jis kalba apie Džojų, bet nesileidau su juo į diskusiją. Nepaisant dabartinių aplinkybių ar to, kaip stipriai Džojus mane įskaudino atsi-traukdamas, buvau pasiryžusi dėl ištikimybės jam gyvybę atiduoti.

– Tam vyrukui smegeninė susisukusi, – tęsė jis, gerdamas iš taurės. – Ir jau seniai. Nuo pat pirmos dienos kėlė problemų.

– Kažin kodėl?

Jis nužvelgė mane savo šaltomis akimis.

– O tu manai, kad viską žinai, ką?

– Žinau pakankamai, – nepasidaviau.

– Sušikta visažinė! – Jo veidu perbėgo žiauri šypsenėlė. – Arba jis pats nusibaigs, arba nudės ką kitą.

– Tada tikėkimės, kad tave.

Nustebintas tokio mano atsakymo, jis kilstelėjo antakį.

– O tu manęs nebijai, mergyt, ką?

– Vyrų nebijau, – atšoviau ir pažvelgiau jam tiesiai į akis, – nes mano gyvenimo vyras žino, kaip elgtis su moterimi.

– Juk jau sakiau, kad mano jauniklis dar vaikas.

– Kur kas tikresnis vyras už savo tėvą.

Supratęs, kad nepasiduosiu jo nesąmonėms, Tedis mostelėjo atbula ranka, kažką neaiškaus murmeldamas po nosimi.

Veikiau jausdama palengvėjimą nei pyktį vėl nuėjau į priešingą baro pusę, o pamačiusi grįžtančią po pertraukėlės Džulę net lengviau atsidusau.

– O, gerai, jis dar čia. – Ji pasidėjo cigarečių pakelį po baru, persibraukė plaukus ir šyptelėjo. – Bus įdomus vakaras.

Supratau, kad ji kalbėjo apie Tedį, ir nuo tos minties vos neišvėmiau pietų.

Iš pažiūros jis atrodytų visai išvaizdus vyriškis. Aukštas, šviesiaplaukis, auksine oda, tvirtas, raumeningas, – bet kai žinai daugiau, kai pastebi, koks blogis lindi po paviršiumi, visas tas išorinis grožis kaipmat išgaruoja.

Kaip jis galėjo tapti penkių išties nuostabių vaikų tėvu, nesuvokiama, bet jam tai pavyko. Visi keturi jo sūnūs nepaprastai jį panašūs. Tik Šanon iškrinta iš to genofondo, aiškiai atsigimusi į Mari.

Mintimis grįžau prie Džojaus ir pajutau, kaip smarkiai atlėjo pečius sleigiantis apmaudas. Būnant šalia jo tėvo – žmogaus, per kurį Džojus visą gyvenimą kentėjo, – man net oda šurpo, todėl pyktis šiek tiek atslūgo.

Kaip galėjau ant jo pykti, kad jis iš paskutiniųjų stengėsi nebūti panašus į tokį mėšlo gabalą, kuris dabar kiurksojo bare? Jis žiauriai bijojo, kad netaptume tokie kaip jo tėvai, ir dėl to ėmėsi drastiškų priemonių.

Kad apsaugotų mane.

Telefonu pasakyti, kad mane myli, buvo klaida – reikėjo pasilaikyti tai sau. Tačiau meluočiau sakydama, kad man tai neapmalšino skausmo krūtinėje.

Bent šiek tiek.

– Ar tu laukiesi? – vos tik man įžengus namo pro duris penktadienio vakarą po darbų ištare mama.

– Ar aš *ką*? – paklausiau, numetusi kuprinę ant virtuvės stalo, ir sužiurau į mamą.

– Laukiesi, – pakartojo ji ir padėjo lygintuvą. – Ife, man gali pasipasakoti. – Nusibraukusi rankas į kelnes, ji apėjo lyginimo lentą ir prisiartino. – Aš nesibarsiu, mieloji, tikrai. Bet jau geriau sužinočiau dabar negu vėliau.

– Ne, *nesilaukiu*, – nukirtau, nusimetusi striukę ir pakabinusi ant virtuvės kėdės atlošo.

– Bet lytiškai esi *aktyvi*.

– Dieve mano, – suaimanavau ir nusispyriau aukštakulnius. – Ko čia prisigalvojai, moterie?

– Tu myliesi.

Nužvelgiau ją tokiu žvilgsniu, lyg sakyčiau: *Kaip drįsti net pagalvoti apie tai?* Bet pridūriau:

– Net jei mylėčiausi, nors to tikrai nedarau, juk geriu tabletes, pameni? Pati nusivedei ir parodei, kai buvau keturiolikos.

– Kad mėnesinės būtų lengvesnės, – priminė ji man. – Ne tam, kad galėtum sau laisvai duotis su Polu.

– Ir nesidaviau, – trūktelėjau pečiais. – Su Polu.

– O dabar duodiesi, – pritariamai šyptelėjo ji. – Su Džojumi.

– Ne, – suprunksčiau.

Mama išrietė antakį.

– Negi manai, kad aš vakar gimusi? Taigi ne su tėvu kalbiesi. Nebandyk čia man vynioti į vatą, panele. Puikiai žinau, kas vyksta, kai jis pasilieka nakvoti.

– Dieve mano.

– Jei judu su Džojumi lytiškai aktyvūs, nėra ko nuo manęs slėpti, – tęsė ji. – Jau kuris laikas draugaujate. Aš tikrai nepykstu, mieloji. Man tik neramu.

– Ir ką? O jei ir mylimės? – rausdama atkirtau. – Man nebe keturiolika, mama. Pameni, sukako aštuoniolika.

– Gerai, – įtemptu balsu atsakė ji. – Ačiū, kad pasakei.

– Na, prašom...

– Ar saugaisi?

– Juk vartoju tabletes, – iš lėto pakartočiau. – Ar galima dar geriau apsi-saugoti?

– Prezervatyvais.

Sumišusi susiėmiau už nosies.

– *Ife!* – mamos akys išsiplėtė.

– Ką? – iškėliau rankas. – Taigi saugomės.

– Tabletę vartoji kiekvieną dieną tuo pačiu metu? – susirūpinusi tęsė ji. – Kaip laikrodukas?

– O kodėl dabar tuo taip domiesi? – paklausiau.

– Nes tau tokie nuotaikų šuoliai, ištisai užsidariusi kambaryje, valgai kaip arklis ir visada atrodo, kad bet kurią akimirką apsipils aišaromis.

– Ir dėl to padarei išvadą, kad laukiusi? – paklausiau, įsisprendusi rankomis į klubus. – Kas toliau? Gal dar pasakysi, kad svorio priaugau?

– Ife.

– Ne, mama. Dieve, tikrai nesilaukiu. – Linguodama galva nuėjau prie šaldytuvo ir atvėriau jį. – Prieš Kalėdas buvo mėnesinės.

– Tikrai?

– *Taip.*

– Ar tikrai?

– Taip, mama, – pavarčiau akis. – Puikiai tai prisimenu, nes tą savaitę buvau su Keise apsipirkti, bet nenusipirkau to mielo baltos sijonėlio iš „The Modern“ į Keitės gimtadienį, nors buvo akcija ir tekainavo dešimtinę. Žinojau, kad nevalia rizikuoti jo mautis.

Pamačiau, kaip mamai kaipmat palengvėjo.

– Oi, ir ačiū Dievui.

– Beje, ačiū už pasitikėjimą. Tikrai smagu girdėti, kad taip pasitiki mano gebėjimu nesusimauti gyvenimo, – teatrališkai mostelėjau ranka. – Tikiusi, panašiai ketini pasikalbėti ir su Kevu, nes ir jis nuotaikos žmogus, beveik neišeinantis iš kambario.

– Nenusišnekėk, – numojo ranka mama, lyg būčiau pasakiusi didžiausią kvailystę. – Brolis namo pilve kūdikio neparsineš.

– Tai manai, kad mudu su Džojumi tokie mulkiai?

– Tik manau, kad judu abu pakirto pirmosios meilės kerai. – Jos žvilgsnis ir žodžiai sušvelnėjo. – O kai jausmai ima viršų ir ne visada klausos proto balso, pasitaiko skaudžių klaidų.

– Na, tai parodo, kiek tu žinai, – atsakiau ir užtrenkiau šaldytuvą. – Nes šiuo metu mudu su Džojumi nė nebendraujame.

– Nebendraujate? – ji išpūtė akis. – Mieloji, tikrai nežinojau.

– Dabar žinosi, – atsakiau ir pasukau prie durų. – Aš rūpinuosi sudaužyta širdimi, mama, ne tavo vaikaičiu pilve.

– Ife! – šuktelėjo ji man pavymui. – Palauk, mažute, jei nori, pasipasakok. Aš visada šalia.

– Nenoriu pasakotis, – tarstelėjau per petį ir užlėkiau laiptais viršun.

Negaliu.

3

Kova dėl teritorijos

DŽOJUS

– KĄ TU VARTOJI? – PAKLAUSĖ PODŽAS, VAIKYDAMASIS MANE PO AIRIJOS sporto asociacijos paviljono aikštyną šeštadienio popietę su žolės riedulio lazda rankoje. – Nemačiau tavęs tokio prisipumpavusio nuo tada, kai devintoj klasėj laimėjom grafystės finalą.

– Nieko, – šnopavau, šiaip taip išlaviravęs aplink jį ir vožęs į kamuolį lazda. Tonis anksčiau uždarė dirbtuves, tad staiga gavau laisvo laiko ir susitariau su bičais pavaikyti kamuolį. – Aš nuo Kalėdų niekur nebuvau.

– Tai ko tada Kalėdų Senis į kojine pridėjo? – sušvokštė Alekas ir, taukštelėjęs Podžui per lazda, atsikovojo kamuolį. – Amfos?

Grįžk į tikrovę.

– Nieko.

Podžas netikėdamas prisimerkė.

– Tai kas tau dabar pasidarė?

– Nieko, – gūžtelėjau tankiai šnopusdamas. – Gana man to šūdo.

– Kaip suprast?

– Taip ir suprask – nebevartoju.

– Arba jis taip užsiėmęs su ta ilgakoje, kad neturi kada galvoti apie kitoki svaiginimąsi, – sukikeno Alekas. – Dieve, jos putės skonis turbūt kaip ambrozijos, ar kuo ten dievai minta... Oi, Jėzau, ko čia daužaisi? – susiėmęs galvą suaimanavo jis. – Velnias, Džo, tau nuskilo, kad aš su šalmu. Būtum smegenis sutrenkęs.

– Ne, čia *tau* nuskilo, kad tu su šalmu, – atšoviau, pavojingai arti jo kaklo mosuodamas lazda. – Kai kitąsyk bent pagalvosi apie mano panos putę, nu-trauksiu galvą – ar aišku?

– Nepristok, Alekai, – pasakė Podžas, ir vėl pažvelgiau į jį. – Ką tai reiškia, Džo? – Jis pažvelgė tiesiai man į akis. – Sakydamas, kad gana to šūdo, turi galvoj Holandą ir jo šutvę?

Linktelėjau.

– Ir juos, ir visa kita.

– Tikrai?

– Tikrai. – Sumišęs gūžtelėjau, pakabinau kamuolį ant lazdos gumbo ir vienas leidausi per aikštę, o paskui mikliai išmečiau kamuolį taip aukštai, kad jis nuskriejo per kartelę į tolimuosius vartus.

Jaučiau, kaip sprandu varva prakaitas, bet išsivariau kamuolį iš vartų ir vėl leidausi tekinas, nes labai reikėjo išdeginti susikaupusią įtampą. Nepamenu, kada dar taip ilgai buvau nieko nevartojęs. Na, bet laikiausi, stengiausi, nepasidaviau.

Dėl jos.

– Kiek jau laiko? – paklausė Podžas, kai grįžau su kamuoliu.

– Kas kiek laiko? – įsiterpė Alekas.

– Kelios savaitės, – atsakiau ir marškinėlių kraštu nusivaliau nuo antakio prakaitą. – Kol kas girtis per daug nėra dėl ko, bet pradžia nebloga.

Pajutau tą baisų, nerimąstingą virpulį, kurio jokios treniruotės neištengs numalšinti. Aišku, supratau, kodėl. Mano organizmas reikalavo ne sporto. Ne valgio ar vandens. Dūmo negana. Jam reikėjo *daugiau*.

Buvau išbadėjęs.

Po to dviejų savaičių pragaro, kurį teko iškentėti ir sulaukti šios dienos, buvau pakankamai stiprus, kad leisčiau sau pabadauti dar ilgiau. Dar valandą. Tada dar vieną.

Laikykis, kad tave kur!

– Eina sau. – Podžas nustebeęs kilstelėjo antakius, tada mušė kamuolį tolyn į aikštę ir paliepė Alekui jį vyti. – Ar klystu manydamas, kad prie tokio staigaus gyvenimo pokyčio prisidėjo Ifė? – paklausė nubėgęs Alekui. – Ji tau daro gerą įtaką, seni.

– Mes kuriam laikui išsiskyrėme, – prisiverčiau balsu prisipažinti, ko gero, vieninteliam žmogui, kuriuo pasitikėjau, neskaičiuojant abiejų mano gyvenimo merginų.

Išsistą savaitę dirbau pas Tonį ir man neišsprūdo nė menkiausia užuomina dėl santykių su jo dukra. Nelengva su juo bendrauti, o dar ta nežinia. Bet galiu drąsiai teigti ir pagirti tą žmogų – jis su manimi elgėsi lygiai taip pat, kaip ir anksčiau.

– Judu su Ife? – paklausė Podžas išpūtęs akis, ir kaipmat sumojau, kad draugas aiškinsis toliau. – Nuo kada?

– Nuo tada, kai išsitraukiau galvą iš subinės ir pamačiau, kaip ją skaudinu.

– Rimtai?

– Baik, Podžai, – gūžtelėjau ir nusprendžiau bent kartą apsieiti be užuolankų ir nutylėjimų. – Juk ir kvailiui aišku, kad mano pasirinktas kelias ne visai sutampa su tuo, kuriuo eina Ifè.

– Ir tau tai svarbu?

– Ji man svarbi.

– Tai visai išsidraskėte?

Nuo tokio jo klausimo man net širdis į kulnus nusirito, o mintyse sušukau: *Velnias, tikiuosi, ne!*

– Bus matyti.

– Kaip čia taip?

– Bus matyti, ar įstengsiu kaip reikiant susiimti.

– Juk susiėmei.

– Tai gi, ar įstengsiu nebeprarasti budrumo ir nepaslysti, – prisiverčiau pridurti. – Būkime atviri, bičiuli, negarsėju tokiais žygdarbiais.

– Tai ji sugalvojo padaryti pauzę?

– Ne, – papurčiau galvą. – Aš.

– Tai kaip? Ar kol darote pauzę susitikinėjate su kitais?

– Ne! – sušukau, vien ta mintis pasirodė atgrasi. – Nė *pagalvoti* nenoriu apie kitą panaš, seni.

– O ji? – neatlyžo jis. – Apie kitus bičus irgi negalvoja?

– Turėtų galvoti, – sumurmėjau. – Bet ne. Nemanau.

– O jeigu nueitų į kairę?

Aš vos nesustugau.

– Tada jos nelaikytčiau.

– Dieve, o tu juk rimtai ją myli?

Labiau už gyvenimą.

– O jeigu myliu? – kaipmat puoliau gintis.

– Nieko, bičiuli, nieko, – paskubom nuramino jis mane. – Tiesiog pažįstu tave nuo darželio, nuo tada, kai buvome ketverių, ir dar nebuvau girdėjęs, kad prisipažintum apie jausmus kitam žmogui.

Aš tik gūžtelėjau. Tas kamantinėjimas man visai nebuvo prie širdies.

– Aišku, kaipmat pajutau tą keistą įtampėlę tarp judviejų, vos tik įžengėme į mokyklą septintoje klasėje. Tik nesupratau, kad tai taip gilų. – Jis palingavo galva ir prisipažino: – Aš visą tą laiką maniau, kad tu ją išžiūrėjai tik norėdamas panervinti Raisą, daugiau nieko.

– A, taip, – šyptelėjau pats sau, prisiminęs tuos daugybę kartų, kai Raisas mus užklupdavo plepančius ir prarasdavo savitvardą. – Tai buvo džiaugsmo teikiantis privalumas.

– Dar toliau negalėjai išmušti! – šnopavo Alekas, bėgdamas prie mūsų su kamuoliu. – Turėjau per krūmus lipti jo paimti.

– Atleisk, Alai, – sukikeno Podžas, tada atsisukęs man mirktelėjo. – Tai ką, stenkis laikytis, kad nepaslystum, Džo.

– Toks sumanymas.

– „Stenkis laikytis, kad nepaslystum?“; „Sumanymas“? – papurtė galvą Alekas. – Kodėl man vis atrodo, kad judu šalia manęs kalbate užuolankomis?

– Nes tu labai nuovokus, – atšovė Podžas ir šyptelėjo.

– Niekio panašaus, – burbtelėjo Alekas. – Suprantu, ką, niekšeliai, čia darote. Ir neneikite.

– Taigi jis sakė, kad tu nuovokus, Alai, – nusijuokiau ir mestelėjau jam kamuolį. – Ar žinai, ką reiškia „nuovokus“?

– Aišku, žinau, – pasipūtė Alekas ir sugavo kamuolį ore. – Kai niekuo nepasitiki ir netiki nė vienu žodžiu, kas ką tau sako.

Podžas atlošė galvą ir nusijuokė, o aš persibraukiau ranka per veidą ir pasakiau:

– Čia jau paranoja, Alai.

– *Sakai?*

Podžas sukikeno:

– Taip, bičiuli. Čia visai kitas ir ką kita reiškiantis žodis.

– Gal tikrai pirma per smarkiai tau trinktelėjau, – sausiai pasakiau.

– Paranoja, – raukėsi Alekas. – Tai kas tada yra „nuovokumas“?

– Tai, kuo nuo šiol daugiau niekada nebūsi apkaltintas, – juokėsi Podžas.

– Gerai, chebra, prasiskirstykime, sužaisim dar kartą iki pradės temti, – paraginau ir ėmiau bėgti atbulas. – Kitą savaitę laukia varžybos su Šv. Fintanu. Tikrai neleisiu tiems šunsnukiams mus išspirti iš atkrintamųjų.

– Tai ką, mokyklos taryba tau jau pranešė savo sprendimą? – viltingai paklausė Alekas.

– Taip, paskambino mamai užvakar, – atsakiau ir pašokęs ore sugavau kamuolį. – Atrodo, liko paskutinė – devintoji – gyvybė.

– Tai tavęs neišspirs?

– Šią savaitę ne, – šyptelėjau.

Jau buvo beveik penkta po pietų, kai Podžas man bakstelėjo į ranką perspėdamas, kad mes ne vieni. Prisimerkęs prietemoje nesėkmingai pabandžiau įžiūrėti, kas mus stebi iš anos aikštės pusės. Kaipmat pajutau, kaip dėl nežinomos grėsmės pasišiaušė pakaušis, įsitempė kūnas.

– Jie tikrai mus stebi, – sumurmėjo Podžas.

– Ar tik ne iš Tomeno? – tarstelėjo Alekas, kasydamasis smakrą. – Tikrai mačiau tą aukštą bičą mūsų vietos laikraštyje. Regbininkas.

– Taip, jie ateina gerti į „Kaimietę“.

– Kokio velnio jiems prireikė čia? – iškošiau.

– Taigi. Ne jų aikštynas.

– Ir miesto dalis ne jų.

Mes dar penketą minučių pamušinėjome kamuolį ir įsitikinome, kad jie niekur neis.

– Duokit man minutėlę, – pasakiau, nusimetęs šalną. – Viską išsiaiškinsiu. – Supykęs pasileidau prie grupelės turtuolių sūnelių, susispietusių mano aikštės pakraštyje.

– Tik neprarask savitvardos, Džo, – perspėjo Podžas, skubėdamas man pavymui.

– Taigi, – pritarė Alekas. – Jie ten šešiese.

– Ko čia spoksot, šikniai?

– Dieve, – suaimanavo Alekas, sugriebęs mane už marškinėlių iš nugaros. – Taigi žūsime.

– Ar kurti? – paklausiau, nusipurtęs draugo rankas ir sutelkęs visą dėmesį į mus stebinčius bičus. – Juk uždaviau klausimą!

– Taip, tas ir bus, – pasakė vienas iš vyrų ir dėl visa ko žengtelėjo už stambesnio draugo. – Kalbėk tu, Gibsai.

Tasai atrodė iki skausmo pažįstamas – šviesių plaukų ir su kvaila kaip mulkio šypsena.

– Sveikas, bičiuli.

– Aš tau ne bičiulis, – putojau ir nešinas žolės riedulio lazda priėjau visai prie pat jo. – Kiek man žinoma, regbio aikštynas kitoje miesto pusėje, – priminiau jiems. – Jums nėra čia ko veikti.

– Dievuliau, – nušvito šviesiaplaukio sidabriškai pilkšvos akys – sakyčiau, žaismingu šelmiškumu. Jis sukikeno ir paklausė: – Tai mes čia dėl teritorijos kariausim?

Kilstelėjau antakį:

- Dėl teritorijos?
- Taip, – jis energingai palinksėjo. – Kaip „Briliantino“ gaujos.
- „Briliantino“? – net žiotelėjau. – Ką tu čia skiedi?
- Nekreipk dėmesio į Gibsį, – pasakė kitas iš jų, tikrai labai pažįstamas. – Jis dažnai vėjus paisto.
- Iš kur mudu pažįstami? – paklausiau, atsargiai jį nužvelgęs.
- Aš Hju Bigsas, – skubiai prisistatė jis, iškėlęs rankas kaip visuotinę taikos ženklą. – Mūsų sesės draugauja.
- Taip, – sukikeno didysis ir pamojavo nosinaite. – Atėjome su taika.
- Tylėk, Gibsai, – purtydamas galvą sumurmėjo Hju. – Dėl Dievo.
- Nustebęs atgniaučiau kumščius ir prisiverčiau apsiraminti. Grėsmės nėra.
- Reikia, kad mano kūnas tai užfiksuotų.
- Ką čia veikiate, Bigsai? – paklausiau tiesiai Hju, nekreipdamas dėmesio į tą raumeningą beždžionę šalia jo. – Ko jums reikia?
- Kaip tik tavęs ir ieškojome.
- Vėl suklusau.
- Kodėl?
- Na, man reikėtų tavęs kai ko paprašyti.
- Aš svetimų prašymų nevykdaau.
- Mūsų sesės – draugės, – pakartojo jis viltingu balsu. – Išeitų, kad ir mes tam tikra prasme draugai, ar bent pažįstami, gal... ne? Na, tiek to.
- Į draugystes nesileidžiu, – šaltai pasakiau, grėsmingai nužvelgęs visus tuos peraugėlius prašmatniais dizainerių drabužiais ir brangiomis šukuosenomis. – Ir prašymų nevykdaau.
- *Ei!* – užsiputojo Alekas ir supykęs susidėjo ant krūtinės rankas. – Labai tau ačiū, bičiuli. O aš kas? Šuns šūdas?
- Patylėk, mulki, – burbtelėjo Podžas, – tegu Linčiukas viską sutvarko.
- Supratau, – atsakė Hju ir papurtė galvą. – Aiškiai be reikalo čia trenkėmės.
- Aiškiai, – atrėžiau ir žiūrėjau jam į akis tol, kol jis nudelbė žvilgsnį. – Iki.
- Ką? – paklausė tas dičkis. – Ne, ne, visai ne be reikalo. Niekur neisiu, kol negausiu, ko čia atėjęs.
- Ir ko tiksliai?
- Mes čia susiruošėme užsimesti Mohero suktinukų, jei supranti, kur lenkiu, – sukikeno jis, judindamas antakius.
- Aš tiesiog į jį dėbtelėjau.
- Mums reikia narkotikų.

– Dieve, Gibsai, – suaimanavo Hju ir susiėmė galvą rankomis. – Takto, bičiuli. *Takto*.

– Narkotikų? – kilstelėjau antakį. – O aš čia kuo dėtas?

– Na, girdėjome visokių gandų, – tarstelėjo kažkuris iš jų.

– Gandų, – išlenkiau antakį.

– Hju sakė, – tarstelėjo dičkis.

– Dieve, Gibsai, – garsiai suaimanavo Hju.

– Jis sako, kad kartais pažaidi su narkotikais, ir man labai reikėtų šiek tiek pasiskolinti.

– Oi ačiū, Gibsai! – suriko Hju ir žengė saugų žingsnį atgal.

Sužiurau į dičkį.

– Tai tu pamanei, kad aš tau padėsiu?

Jis energingai linktelėjo.

– Pažiūrėk į mane, mulki, – mostelėjau į savo sporto įrangą. – Ar aš tau panašus į prekeivį?

Iškart nesulaukęs neigiamo atsakymo, primerkiau akis.

– Nesu aš sumautas prekeivis.

– Bet juk *turi* kontaktų, – nepasidavė jis. – Na, draugų tarp visokių padugnių, pašlemėkų ir panašiai. Tu juk iš Briedžių Terasos?

– Pirma, aš tau ne draugas. Antra, už tai, kad mane į akis įžeidinėjai sakydamas, kad esu padugnė ir pašlemėkas, gali užsidirbti į snukį. Ir trečia, aš tau nieko nepadėsiu. Varykit iš kur atėję.

– Sutinku, kad visos trys minėtos priežastys geros ir teisėtos, – atsakė dičkis. – Ir tikrai nuoširdžiai varyčiau, bet man labai reikia tų narkotikų kapitonui.

– Kapitonui.

– Taip, kapitonui, – jis vėl energingai palinksėjo. – Jam dabar nelengva, žiauriai sunkus metas. Prieš pat Kalėdas jam atliko tą procedūrą, supranti? Vargšelis įsitempęs kaip miestas. Tad norėtusi jam padėti atsipalaiduoti.

– Gasas, taip? – ramiai paklausiau. – Toks tavo vardas?

– Gibsis, – išsiviepęs pataisė jis. – Draugai vadina Gibsiu, motina Džerardu...

– Man nusišikt, kaip tave vadina motina, – pertraukiau jį ir grėsmingai nužvelgiau. – O dėl kapitono ir jo *procedūros*, tai tegu jis kreipiasi į gydytoją ir gauna receptą, kaip visi žmonės. – Pasisukęs į Hju, pridūriau: – Nebegrįžk čia, Bigsai, – ir parodžiau į tą beždžionžmogį šalia jo. – Ypač su tuo.

– Bet recepto žolytei juk nieks neišrašys! – pratrūko dičkis. – Būk geras. Nagi, man reikia tik šiek tiek žolės.

- Kaip tau dar paaiškinti, kad aš neprekiauju?
- Suprantu, tu neprekiauji, ir taip toliau, ir panašiai, – pasakė jis. – Bet šįvakar juk galėtum padaryti išimtėlę, tikrai nelikčiau skoloj.
- Tu man jau ir taip skoloj, – sumurmėjau. – Už pastarąsias penkias mano gyvenimo minutes, kurių nebesusigražinsiu.
- Atvaryk šįvakar į mūsų vakarėlį, – pasiūlė jis. – Pas Hju. Tema – dešim-tasis dešimtmetis...
- Nieko panašaus, Gibsai.
- Tikrai, – neatlyžo dičkis, tada vėl atsisuko į mane. – Jo tėvukai Portuga-lijoje. Visą vakarą nemokami gėrimai – a, ir dar bus dešrelių.
- Nemokamos dešrelės? – suvaidinau nudžiugusį. – Tai ko iškart nesakei? Ateisiu.
- Rimtai? – jam net akys nušvito.
- Aš užverčiau akis.
- Aišku, kad ne, idiote.
- Mes sumokėsime, – pasakė dar kitas – su juodais plaukais. – Pinigų tu-rime, – pridūrė jis, atsistojęs šiek tiek nuošaliau nuo kitų. – Kiek paprašysi. Tikrai nedarysim problemos.
- Velnias, Fili, nekalbėk taip, – suaimanavo Hju. – Taigi turim tik du šimtus. Dabar jau suklausau *aš*.
- Du šimtus?
- Taip, – atsakė jis ir išsitraukė iš džinsų kišenės pluoštą dvidešimtinių. – Ar pakaktų?
- Pažvelgiau į Aleką, kuris vos laikėsi nesikvatojęs. Gal jis ir mulkis, bet pakankamai gerai pažįsta gatvę, kad žinotų, jog už tiek pinigų aprūpintume ir visą jų regbio komandą, *ir* savo žolės riedulio.
- O kiek jums reikia? – išgirdau savo klausimą.
- Linčiuk, galim trumpai šnektelėti? – pertraukė Podžas ir pasivedė mane toliau nuo jų.
- Ką čia darai? – sušnypščiau ir nusimečiau jo ranką.
- Ką darau *aš*? Ką *tu* darai? – paklausė jis, kai jau niekas nebegirdėjo. – Maniau, užtraukei su Šeinu Holandu ir visomis tomis nesąmonėmis.
- *Ir užtraukiau*, – atšoviau jam į akis. – Dėl šito man Holando nė iš tolo nereikia.
- Kaip?
- Turiu namie aštuntinę, – gūžtelėjau.

– Maniau, užraukei?

– *Ir užraukiau*, – pakartojau pyktelėjęs. – Nebevartoju.

Jis išpūtė akis:

– Žolė irgi skaitosi.

– Nesiskaito, – atsakiau prisimerkęs.

– Skaitosi.

– Ne.

– Kanapė – narkotikas.

– Kanapė – *augalas*.

– Mūsų šalyje ji nelegali.

– Ir gatvėj myžt nelegalu, – atšoviau. – Taisyklės kvailos. Kur suki?

– Dieve, Džojau! – suriko Podžas, trindamasis delnu veidą. – Su tavimi – du žingsniai į priekį ir dešimt atgal.

– Nenusišnekėk. Ją pusėj pasaulio gydytojai skiria skausmui malšinti.

– Kaip ir oksikodoną ir dar dešimtis kitų receptinių vaistų, kuriuos nuo pradinės tu ryji saujomis. Juos skiria skausmui malšinti, Džo, bet pats kur kas geriau žinai, kas atsitinka, kai jie pakliūva į blogas rankas.

– Juk sakau: jau kelias savaites ničnieko noliečiau.

– Išskyrus *žolę*, – susierzinęs priminė jis.

– Baik mane auklėti, – gindamasis atšoviau. – Juk ir pats savo laikais susiskdavai suktinukę kitą.

– Sutraukti suktinukę – visai kas kita nei nutręsti naivuolius turtingus bičus.

– Ei, nedrįsk manęs smerkti, – prisimerkęs jį perspėjau. – Du šimtai eurų, Podžai. *Du šimtai*. O jie jais mojuoja palei nosį kaip Monopolio pinigėliais. Jiems tai smulkmė, o tokiems kaip aš – rimti pinigai. – Susijaudinęs iškėliau rankas. – Tu gal ir gali sau leisti išdidžiai į juos numoti ranka, o aš ne. Ar suvoki, kaip man tokie pinigai padėtų?

Ar mamai.

Broliukams ir sesei.

Tai reikštų, kad broliams vidury šaltos žiemos nebereiktų maitintis šaltais pupelių konservais ir sumuštiniais ir laukti, kol mama ar aš parnešime algą. Jie galėtų valgyti karštą maistą ir sušilti prie židinio prieš miegą.

Tą akimirką nebuvo nė ko dvejoti.

– O kaip Ifė? – paklausė jis, besdamas man ten, kur labiausiai skaudėjo, – tiesiai į širdį. – Kaip manai, ar ji labai apsidžiaugs sužinojusi, kad...

– Nevelk jos į visa tai, – įspėjau. – Nedrįsk ja manipuliuoti. – Papurčiau galvą, iškėliau ranką ir žengiau žingsnį atgal, jau gailėdamasis, kad iš viso pasipasakojau. Nevalia pasitikėti niekuo. – Juk *žinai*, kodėl negaliu atsisakyti tokios progos, *žinai*, velniai rautų, Podžai. Tad nevaryk peilio dar giliau.

Jo akyse šmėstelėjo kaltės šešėlis, jis papurtė galvą:

– Jei tau reikia pinigų saviškiams, aš galiu...

– Nereikia man tavo labdaros, – iškošiau drebėdamas dėl to, koks tą akimirką jaučiausi pažeidžiamas. – Susitvarkysiu pats.

Podžas ilgai į mane žiūrėjo, tada nusileido.

– Na, gerai, – pasiduodamas jis pakėlė rankas. – Nebesakysiu nė žodžio, tik tiek, kad man ta mintis visai ne prie širdies.

– Priimu tavo nuomonę, – linktelėjau. – O dabar arba ir toliau mane smerk, arba varom kartu į jų ištaigingą vakarėlį ir prisiryjam tiek dešrelių, kiek patys sveriam. – Apsisukęs nužingsniavau prie Tomeno vyrukų. – Ar gera ta mintis, ar ne, aš apsisprendžiau.

4

The Closest Thing to Crazy

IFÈ

– MES RENGIAMĖS ĮSIKIŠTI, – TĄ VAKARĄ PAREIŠKĖ KEISĖ, ATLAPO-
jusi mano kambario duris ir įplaukusi į jį kaip kokia manekenė. Pasipuošusi
trumpu džinsiniu sijonėliu ir mano Kalėdoms dovanota balta retro stiliaus
palaidinuke, apsiavusi aukštakulniais, ji įsisprendė rankomis į klubus ir sužiu-
ro į mane. – Tas niekšas tave meta Kalėdų dieną, o tu nė *neskambini*!

– Ramiai, Keise, – susigūžė Keitė, atsekusi paskui ją į mano kambarį. –
Mums paskambino tavo mama, – paskubomis paaiškino ji atjautos kupinu
balsu. – Ife, jai tikrai dėl tavęs neramu.

– Ir mums.

– Ak, – sudejavau ir atsigulusi ant nugaros išsiskėčiau kaip jūrų žvaigždė,
ant grindų pabiro daugybė saldinių popierių.

– Gerai, tučtuojau išjunk tą dainą, – paliepė Keisė ir pasuko prie mano
grotuvo. – Ir ropškis iš kančios.

– Ne, čia geriausia vieta, – sušvokščiau, verkdama pagal Katie'ės Melua
The Closest Thing to Crazy. – Man viskas gerai, – kūkčiojau. – Tikrai.

– Kur jau, – atšovė Keisė ir išrietė antakį. – Dėl to visas smakras apteplio-
tas šokoladu.

– Aš tik bandau dorotis, – sumurmėjau susigėdusi ir paėmiau dar saują
„M&M“. – Dieve, negi taip blogai?

– Tada dorokis pykdama, – paliepė ji ir atėmė man iš rankų pusiau nuval-
gytą pakelį. – Po galais, *atsilygink*, o ne *storek*.

– Keise, – neišlaikė Keitė, – niekas taip nesako.

– O tu mane į teismą paduok, jei nepatinka, – nė nemanė nusileisti Kei-
sė. – Aš tikrai neketinu sėdėti rankų sudėjus, kai mano geriausia draugė nai-
kina save dėl to, kad ją per Kalėdas paliko asilas buvęs bernas. Per *Kalėdas*! –
negalėjo ji patikėti. – Po metų drauge? Kas taip elgiasi?!

– Keise, būk gera, – įsiterpė Keitė, – apsiramink.

– Tu dešimt kartų vertingesnė už tą bybį, – toliau piktai burbėjo Keisė. Ji pasidėjo ant mano lovos savo krepšį ir atsegė užtrauktuką. – Ir ketinu tau tai priminti.

Atsargiai nužvelgiau krepšį:

– Ką čia darai?

– Klausimas turėtų būti – ką *mes* čia darom? – atsakė ji, traukdama kalnus drabužių, grimo, įrašų ir mudviejų mėgstamo pigaus prosekso butelį. – O *mes*, mieliausia, seniausia ir pati šauniausia drauge visame plačiame pasaulyje, eisi-me į vakarėlį.

– Ne, ne, ne, – papurčiau galvą. – Į vakarėlį eisi *tu*. Aš tikrai neisiu.

– Eisi kaip didelė, – atrėžė ji, nekreipdama dėmesio į mano protestus. – Keitės bičo namuose – plotas, tad jis rengia didžiulį vakarėlį prieš prasidedant pamokoms pirmadienį. Pasisamdė tikrą didžejų, tekės upės nemokamų gėrimų. Ten bus pilna jo draugelių iš regbio komandos, ir tu tikrai su mumis ten *eisi*.

– Ne, – kaip kirviu nukirtau. – Aš niekur neisiu.

– Tu ką, negirdėjai? – žioptelėjo ji, lyg būčiau proto netekusi. – Juk sakiau, ten bus pilna regbininkų, Ifė. Aukštų, karštų, prakaituotų, seksualių regbininkų!

– Man dzin.

– O geriausia tai, kad vakarėlis – Tomeno, tad gali nesukt galvos, kad sutiksi ką iš mūsiškių, – kaip žirnius bėrė ji, nekreipdama dėmesio į mano atsi-kalbinėjimus. – Galvoje, aišku, turiu tą niekingą šunsnukį.

– Keise, tu man gali net visą Airijos regbio rinktinę pažadėti, vis tiek neisiu. – Pasiėmiau pagalvę ir prisispaudusi ją prie krūtinės giliai atsidusau. – Ar pameni Tą „Cadbury“ reklamą, kur rodydavo per teliką, kai buvom mažos, – kur moteris gardžiuojasi pieniniu šokoladu, fone skambant *Show Me Heaven* melodijai?

– Ir ką?

– Tai štai, ta moteris iš reklamos – tai aš, o Džojus – šokoladas.

– Nori pasakyti, kad netrokšti paragauti jokių kitų skonį? – Ji papurtė galvą. – Labai kvaila, kai jis – vienintelis tavo ragautas skonis. Jis tave metė, Ifė. Nutraukė šokolado tiekimą. Tad kelk subinę ir einam kartu padegustuoti išskirtinių prabangaus meniu skonį.

– Manęs nedomina.

– Kelkis.

– Man liūdna.

– Štai dėl to iš šito kambario neišeisiu be tavęs. Keite, eik atsukti mūsų bičiulei dušą, – paliepė ji. – Ir uždėk šitą, – pridūrė ji, mestelėjusi Keitei Kristinos Aguileros albumą *Stripped*. – Antrą dainą.

– Ar čia mes taip įsikišame? – skubėdama prie grotuvo paklausė Keitė. – Su sunkiąja artilerija?

– Man reiktų naujos šukuosenos, – sumurmėjau, tempdama ilgą kasą. – Reikia pokyčio.

– Dieve, taip, – aiktelėjo Keitė, keisdama įrašus grotuve.

– Nė neabejok, – pradėjo sakyti Keisė. Po akimirksnio iš kolonėlių pasigirdus Kristinos *Can't Hold Us Down*, ji pritardama linktelėjo, tada vėl atkreipė dėmesį į mane, – jei išdrįsi nusirežti tas ilgas garbanas, aš tave jomis paskui prismaugsiu. Nagi, kelkis.

– Ne, – papurčiau galvą.

Ji prisimerkė:

– Kelk subinę, Moloi!

– Nesulauksi.

– Nelauk, kol pati priėjusi pakelsiu.

– Neišdrįsi.

– Nori pamatyt?

Dešimt įtemptų sekundžių spoksojusios viena į kitą, staiga abi mojuodamos rankomis ir spardydamosi vienu metu griuvome ant mano apklotu.

– Jei neįstengsi pamiršti savo buvusiojo ir nenukabinsi kokio karšto regbininko, pasiaukosiu ir padarysiu tai už tave, – apžergusi mane kalbėjo Keisė, tada ištraukė apklotą man iš rankų. – Bet tu *vis tiek* eisi kartu ir man padėsi.

– Tai jau ne! – protestavau, nesėkmingai bandydama ją nuo savęs nusiversiti. – Iš kur tavo tokios stiprios šlaunys?

– Aš jas lepinu mamos masažuokliu, – atšovė ji, prispaudusi mano rankas prie čiužinio. – Na, tai jau pasiduos ar dar subinę paspardyt?

– Keise...

– Ar *pasiduos*?

– Tiek to, – skausmingai giliai atsidusau ir nustojau priešintis. – Pasiduodu.